ÎNAPOI LA FOTBAL!

Ne dăm seama, cu fiecare zi, că fotbalul a încetat să mai rămînă un sport de tip romantic, cu scopul amuzamentului, al distracției sau spectacolului ca unică rațiune a existenței sale. Astăzi, dacă vrei să exiști pe undeva prin capricioasele lui grații, trebuie să lupți cu legile dure ale activității lui moderne. Fotbalul tinde, sau poate a și ajuns, spre un gen de industrie sportivă, dacă vrem să luăm în seamă uriașele mijloace și energii angrenate în viață pe plan mondial a sportului cel mai răspîndit. Se înțelege că, unei asemenea activități îi este proprie și o evoluție rapidă, apariția aproape la fiecare moment a faptelor noi, a mijloacelor noi de pregătire, a competițiilor noi și... a dificultăților noi. Se înțelege că unei asemenea activități nu-i mai poți face față numai cu simpla pasiune ci trebuie să te îngrijești, să te străduiești a-ți făuri și tu mijloacele de care dispun partenerii de întrecere de pretutindeni. Și una dintre aceste arme este ținerea pasului cu tot ceea ce este nou nu numai în privința fotbalului propriu-zis ci și a științelor direct ajutătoare sau complimentare precum medicina, psihologia etc. De aici, apariția unui vast program de conferințe, reuniuni, colocvii, consfătuiri care au căpătat și caracter internațional — unele desfășurîndu-se chiar sub egida FIFA și UEFA — sau național, sub îndrumarea federațiilor de fotbal. Astăzi, cînd antrenamentul modern face apel atît de mult la cuceririle științei, cînd cercetarea științifică a contribuit la creșterea vertiginoasă a performanțelor, ar fi cel puțin anacronic să ignorăm aplicarea în fotbal a antrenamentului metodic, a planificării științifice a pregătirii. **Ar fi desigur o mare greșeală să nu încerci să ții pasul cît de cît cu ceea ce se întîmplă, pe toate planurile antrenamentului fotbalistic și, eventual, la rîndul tău, să-ți aduci contribuția la vastele activități ce se desfășoară în felurite direcții. Aceste inițiative trebuie mereu încurajate și amplificate!**

●

CEEA CE NU TREBUIE SĂ UITĂM ÎNSĂ ESTE MARELE ADEVĂR CĂ TOATE ACESTE EFORTURI DE ORDIN TEORETIC SÎNT EGALE CU ZERO DACĂ NU VOR FI LEGATE DE PRACTICĂ. De la nivelul marei performanțe, al echipelor care atacă titlurile mondiale și pînă la cele mai modeste formații, încadrate într-un centru de juniori și copii sau într-un campionat raional, nu este posibil un centimetru de progres fără această muncă concretă, viabilă, exprimînd însăși sensul fotbalului. Teoretizarea exagerată sau teoretizarea fără scop, fără aplicabilitate la viață — în cazul nostru la antrenament sau la joc — se transformă din ajutor în dușman. Iată, spre exemplu, pe un medic de circumscripție rurală. Cu mijloacele de care dispune el se informează asupra a tot ceea ce se întîmplă nou în specialitatea sa. Dar baza muncii sale, posibilitatea de a se convinge, poate chiar de a aduce contribuții proprii la problemele studiate în orele libere, sînt consultațiile sale, munca lui de fiecare zi în care luptă spre a-și vindeca pacienții.

Cazul este foarte asemănător cu al unui antrenor de fotbal de la o echipă fără veleități. Acesta trebuie să se străduiască a fi în curent cu noutățile metodicei antrenamentului, cu acelea de ordin tactic, să cunoască cît mai mult din viața și experiența marilor sau micilor echipe. Dar dacă totul se rezumă la aceste simple luări la cunoștință, la redactarea unui referat, la participarea la ședințele colegiului de antrenori iar antrenamentul, activitatea dedicată mingii, trec pe planul doi, n-am făcut nimic. Și sigur că constatarea este valabilă pînă la primul eșalon al verigii competiționale de la noi și de aiurea.

●

Ajungem, după această serie de observații la o constatare: teoria fără scop, în detrimentul practicii sau prin neglijarea ei, începe să-și facă tot mai mult loc în fotbalul nostru. Se discută mult, se discută divers, avem contribuții de primul ordin la problemele antrenamentului fotbalului, dar antrenamentele, propriu-zise, trec pe planul doi. Repetăm. N-avem nimic împotrivă de a ne face nu o obligație ci un crez din permanenta perfecționare a informării noastre teoretice, dar nu cu prețul neglijării PRACTICII. Intitulînd rîndurile noastre ÎNAPOI LA FOTBAL! încercăm să atragem atenția că, pînă la urmă observațiile și noutățile nu pot fi aplicate decît tot pe teren, practic, la antrenamente, acolo unde este veritabila viață fotbalistică.

Poate mai mult decît aceste opinii ne pot convinge exemplele. Cum au fost cucerite marile victorii? Cum s-a ajuns la atingerea virtuozității? Cum s-au născut marile echipe? Prin transplantarea modernului, a noului, pe o activitate practică ireproșabilă. De la Brazilia și pînă la Internaționale, de la Anglia și pînă la Celtic Glasgow nu vei descoperi altceva decît un sfînt respect pentru ANTRENAMENT, PENTRU FOTBALUL PRACTIC. Să mergem mai departe. Cine sînt creatorii teamurilor redutabile din întreaga istorie a fotbalului de la Hugo Meisl pînă la Helenio Herrera și Alf Ramsey decît specialiști cu o pregătire de înalt nivel dar, în același timp, practicieni de primul ordin?

DE LA O SĂPTĂMÎNĂ LA ALTA

●

Am urmărit, peste obligațiile curiozității profesionale, spre a mă convinge de acest adevăr, antrenamentele cîtorva dintre echipele de renume în preajma cărora am avut prilejul să mă găsesc. Nu există remedii misterioase și nimic senzațional în antrenamentul lui Dinamo Zagreb sau al lui Ferencvaros, de pildă. Am constatat pe figura antrenorilor noștri o notă de dezamăgire urmărind obișnuitele scurte ședințe de pregătire ale marilor formații venite la noi și care... se antrenau tot ca noi. Există însă acest mare respect, această dedicare pentru munca cu balonul, pentru antrenamentul rezonabilității a-și spune. Trebuie luptat pentru ca stadionul să rămînă centrul, viața fotbalului, laboratorul în care se aplică, se verifică și, de cîte ori!, se descoperă noutățile discutate în conferințe, reuniuni, simpozioane, colocvii.

Pentru antrenorii noștri se pune, credem, cu acuitate problema degrevării de obligațiuni ținînd mai mult de meseria de statisticieni, de grafi-cieni, decît de aceea de învățători de fotbal. Documentele pe care le are — se pare că s-a ajuns la o oarecare simplificare a lor — în grijă un antrenor presupun mai mult efort, poate chiar sacrificarea din timpul de antrenament, pentru a trage splendide linii roșii, albastre, verzi pe hîrtie milimetrică, decît acela ce ar trebui folosit pentru antrenament, pentru pregătiri reale, viabile. Să mai demonstrăm că evidențele, graficele, rapoartele nu formează jucători de fotbal, credem că nu mai este util. Ar fi mai bine cazul să ne amintim că la orice echipe, dar mai ales la cele de pitici și juniori, nimic nu poate ajuta la creșterea talentelor decît joc, joc și iarăși joc cu mingea. Petre Steinbach vă poate oricînd depune mărturie că micuții pe care i-a dus din echipa de pitici pînă la națională, fie că se numeau Constantin sau Nunweiller III, Voinescu sau Călinoiu, au crescut prin lecțiile practice pe care el știe să le predea ca puțin alții.

●

Am stat o zi întreagă la Milanello, școala de fotbal a lui A. C. Milan, acest club care a dat mai mult de jumătate din tot ce are astăzi ca mare talent fotbalul italian (Prati este ultimul produs) și m-am convins că principala, marea materie este una: MINGEA. Antrenament, antrenament și iar antrenament, cu asistența cea mai autorizată medical, cu mijloace de echipament și instalații de primul ordin, cu antrenori renumiți pentru reușitele lor cu tinerii. Trebuie dat tineretului fatbalistic posibilitatea să crească jucînd, antrenîndu-se și iar jucînd. Observați că și pregătirea jucătorilor pentru competițiile de primul nivel se face tot prin competiție. Italienii și spaniolii și englezii folosesc pentru aclimatizare, pentru rodare, se zice că și pentru călire cu duritățile diviziei A, competițiile de grad inferior, unde jucătorii care promit rămîn pentru un timp. Așa s-a procedat cu Cappellini sau Prati în Italia, cu Ball în Anglia, cu Amancio în Spania. Rezultatele au fost excelente fiindcă metoda a recurs tot la veritabila viață fotbalistică reprezentată de campionatele de liga a doua sau a treia.

Acest realism e util într-un procent și mai accentuat în viața noastră fotbalistică. Și limbajul antrenorilor noștri reclamă o mai pronunțată preocupare pentru fapte, pentru realitate. Să coborîm centrul de greutate, dar s-o facem cu toată convingerea și încrederea, pe teren, la antrenament, la minge. Am fi vrut să-l ocolim dar iată că ne apare în față, acel tablou cu mii, cu zeci de mii de micuți brazilieni care se ANTRENEAZĂ fără orar pe plajele Copacabanei. S-a pomenit și la noi de marile cadouri pe care le-ar primi sub forma a zeci și zeci de talente federația dacă ar face un cadou de cîteva sute de mingi copiilor din cartierele noi ale orașelor noastre, mai mari sau mai mici. Fotbalul trebuie făcut pornind de la el și întorcîndu-ne mereu la fotbal.

Nu poate exista satisfacție mai mare pentru un antrenor decît să trăiască succesul unui jucător, al unei echipe crescută de el, prin muncă de fiecare zi, pe teren, aplicînd totdeauna metodele cele mai moderne, mai evoluate de pregătire. Și ce decepție mai mare poate fi de cît aceea să constați că există splendide comunicări științifice, materiale redactate fără repros, la un înalt nivel metodic, dar fotbalul, fotbaliștii se află hăt, departe de performanțele atinse doar în teorie.

Eftimie IONESCU

DIALOG CU... UN CITITOR

Un cititor ne-a vizitat zilele trecute la redacție. Am avut cu el un dialog pe care-l reproducem:

CITITORUL: Am unele nelămuriri în legătură cu toată discuția iscată de ancheta dvs. pentru desemnarea celui mai bun fotbalist al anului trecut. Mai întîi, de ce ați organizat ancheta, ce ați urmărit cu ea?

NOI: Organizarea anchetelor de sfîrșit de an este o practică frecventă a ziarelor, revistelor și agențiilor de presă, în toată lumea. Scopul lor este acela de a face UN SONDAJ, pur și simplu, printre cititori, specialiști, ziariști etc. pentru a le cunoaște preferințele, OPINIILE, sugestiile într-o temă sau alta. Noi am organizat ancheta pentru că socotim că o revistă de specialitate cum este „FOTBAL" este cea mai îndreptățită să organizeze o asemenea anchetă, pe o temă de fotbal. Toate revistele de fotbal din lume organizează anchete de acest gen, la sfîrșit de an. Ancheta noastră pe 1967 este a doua de acest fel și vom organiza una și pentru anul în curs. Credem chiar că am realizat un progres în acest sens pentru că — spre deosebire de 1966, cînd am consultat numai ziariști — de data aceasta am atins o sferă foarte largă, apelînd la cititori, la antrenorii de Divizia A, la aproape toți cronicarii de fotbal din Capitală, la notele acordate pe un întreg an. În atari condiții, este evident caracterul larg al consultărilor făcute de noi. Și mai evident este faptul că noi n-am făcut decît o operațiune aritmetică, de simplă însumare a MII DE OPINII și apoi am publicat un rezultat. Dacă vreți, noi n-am fost decît *organizatori ai unor largi dispute de opinii*, în urma cărora trofeul i-a revenit lui Dobrin. *Piteșteanul nu e deci alesul sau preferatul nostru ci al tuturor celor pe care i-am consultat.* Am vrea să fiți convins de caracterul larg și de NOTA DE COMPETENȚĂ pe care am căutat s-o dăm consultării. Am apelăt la *antrenorii de Divizia A, la cronicari de specialitate*, la oameni — deci — în măsură să exprime un punct de vedere autorizat.

CIT.: De ce, atunci, v-a supărat atitudinea ziarului „Sportul", care a publicat două articole împotriva anchetei dvs. și a lui Dobrin?

NOI: Pentru că această atitudine a fost contrară tuturor uzanțelor de presă, de la noi sau de aiurea. N-am mai pomenit ca după publicarea rezultatului unei vaste anchete, în care s-au concretizat opinii diverse, o publicație să declanșeze o campanie împotriva rezultatelor anchetei! *Și apoi, dacă atîția și atîția oameni au exprimat punctul de vedere final, ce rost mai are, și — mai ales — CUI FOLOSEȘTE faptul ca unul-doi, să facă tam-tam pe o opinie contrară, numai de dragul originalității?*

CIT.: Gazetarii de la „Sportul" au fost și ei consultați?

NOI: Bineînțeles. Le-am trimis tuturor buletine de răspuns la anchetă și ei ne-au răspuns, lucru pentru care le-am adresat colegiale mulțumiri. Sportivitatea noastră față de colegii de la „Sportul" a mers pînă acolo încît unora le-am primit votul, după termen, prin telefoane date acasă redactorilor noștri, iar altora le-am restituit, la cererea lor, buletinul, pentru a face modificări. Ba, mai mult, atenția și condescendența noastră față de opinia colegilor de la „Sportul" a mers pînă acolo încît am publicat un clasament separat, alcătuit numai pe baza voturilor lor!

CIT.: Cum vă explicați atunci cele două articole (Colea Vîlcov, Tudor Vasile) publicate la 3—4 zile unul după altul și la doar o săptămînă după apariția rezultatului anchetei?

NOI: Noi nu avem nici o explicație. „Sportul", prin articolul semnat de C. Mantu în numărul din 13 ianuarie, pretinde că acestea ar fi opinii, pe care le respectă, și ne impută nouă lipsă de respect pentru opiniile altora. Or, cum se poate afirma, cu bună credință, că noi nu respectăm opiniile, cînd — prin definiție — *o anchetă nu e altceva decît un apel la opinii?!* Și cînd noi am publicat, în chiar numărul nostru cu rezultatul anchetei, nu numai părerea antrenorilor care l-au preferat pe Dobrin ci și pe ale celor care au dat pe altcineva pe primul loc sau nu l-au indicat pe Dobrin nici în primii 5!

CIT.: Scuzați, Colea Vîlcov și Tudor Vasile, care nu sînt de acord cu Dobrin, au răspuns la ancheta dvs.?

NOI: Nu! Ei n-au arătat interes decît după ce s-a publicat rezultatul și nu ne-au scris nouă ci „Sportului". Și apoi, noi înțelegem opinia astfel: *„Nu sînt de părere că titlul i se cuvine lui Dobrin, ci lui X sau Y".* Altfel, după ce s-a publicat un rezultat, ce rost au opinii ca cele ale lui Colea Vîlcov și Tudor Vasile care spun pur și simplu că *Dobrin nu merită și basta?* Unde e partea constructivă a unor asemenea opinii, care dărîmă și nu pun nimic în loc? Și încă ceva. Să fim iertați, dar fraze ca: *„Și atunci, cum de a fost DECRETAT Dobrin cel mai bun fotbalist al anului?"* (C. Vîlcov) sau titluri ca: *„De ce NU este Dobrin cel mai bun jucător"* (T. Vasile) nu prea sună a opinii ci mai mult a tragere la răspundere și atac direct.

CIT.: În articolul „Lecție de combativitate", vi se reproșează lipsa de condescendență față de părul alb al lui Vîlcov.

NOI: Apelul la sentimentalism al lui C. Mantu ni se pare că provine din lipsa altor argumente, logice, raționale. Noi îi respectăm pe vechii jucători. Amintiți-vă acțiunea noastră cu ocazia inaugurării campionatului jubiliar, amintiți-vă suita de articole despre vechii internaționali, amintiți-vă repetatele noastre anchete în care am apelat la specialiști în vîrstă, cu experiență. Dar părul alb nu poate constitui niciodată un scut al neprincipialității și nesportivității.

CIT.: De ce i-ați răspuns doar lui C. Vîlcov și nu și lui T. Vasile?

NOI: Din nou preluați un argument slab, artificial al lui C. Mantu. Explicăm pentru dvs., care nu lucrați în presă, nu pentru autorul articolului care știa prea bine acest lucru: articolul lui T. Vasile a apărut miercuri și noi l-am citit la ora prînzului, cînd *pagina noastră era încheiată.* Așa se lucrează la săptămînale. Dar, pentru că ați atacat problema: nu vi se pare ridicol ca C. Mantu să ne certe, pe de o parte, că nu respectăm „opiniile" publicate în „Sportul" iar în același articol să se supere pe noi că... nu-i răspundem și lui Tudor Vasile?!

CIT.: De ce n-ați răspuns articolului din „Sportul"?

NOI: Pentru că am înțeles să nu răspundem necolegialității și lipsei de spirit sportiv. Spre marea noastră surprindere însă, în ciuda faptului că noi n-am vrut să polemizăm cu colegii noștri, (remarcați: chiar în primul nostru articol noi i-am răspuns lui C. Vîlcov, nu „Sportului" sau vreunui redactor), iată că sîmbătă 20 ianuarie „Sportul" continuă să arunce cu pietre în curtea noastră, folosind aluziv termenul de „mistificare".

CIT.: Vă fac o mărturisire. Și eu am participat la ancheta dvs. și l-am indicat pe primul loc pe Ion Ionescu. Nu mi-a convenit că a ieșit Dobrin...

NOI: Și v-ați gîndit să „luați poziție?"

CIT.: Oh, nu! Eu înțeleg că o anchetă e o anchetă și atîta tot. De altfel nu cred că vreun ziar sau revistă ar fi văzut lucrurile altfel și mi-ar fi publicat „opinia".

NOI: Tot așa cum nimeni în lume nu se gîndește să ia poziție contra lui „France Football", care i-a acordat lui Albert „Balonul de aur" sau nimeni de la noi nu se gîndește să publice două articole în care să scrie: *„Cum de a fost decretat Ion Baciu cel mai bun sportiv român al anului?"* sau *„De ce nu este Baciu cel mai bun sportiv!"*. O anchetă este, dacă ne permiteți comparația, o mică întrecere sportivă în care, învingătorul, fie că-ți place, fie că nu, trebuie felicitat. Sau, dacă nu vrei să-l feliciți, măcar respectă-l...

CIT.: Dar despre articolul din „Tribuna" ce părere aveți?

NOI: „Nu-l băgăm în seamă. Știm că de mult timp se caută revistei noastre ceartă cu luminarea. A ajuns să amuze pe toată lumea. Chiar dacă în recentul articol n-are nici măcar *originalitate*, ci reproduce banal „argumentele" altora. Pe astfel de provocatori de scandal nu-i putem lua în serios. E — poate — cazul s-o facă alții...

CIT.: Vă mulțumesc și mă declar mulțumit de explicațiile dvs.

NOI: Dacă cititorul nostru e lămurit, noi punem punct întregii discuții.

RED.